

Dos instants

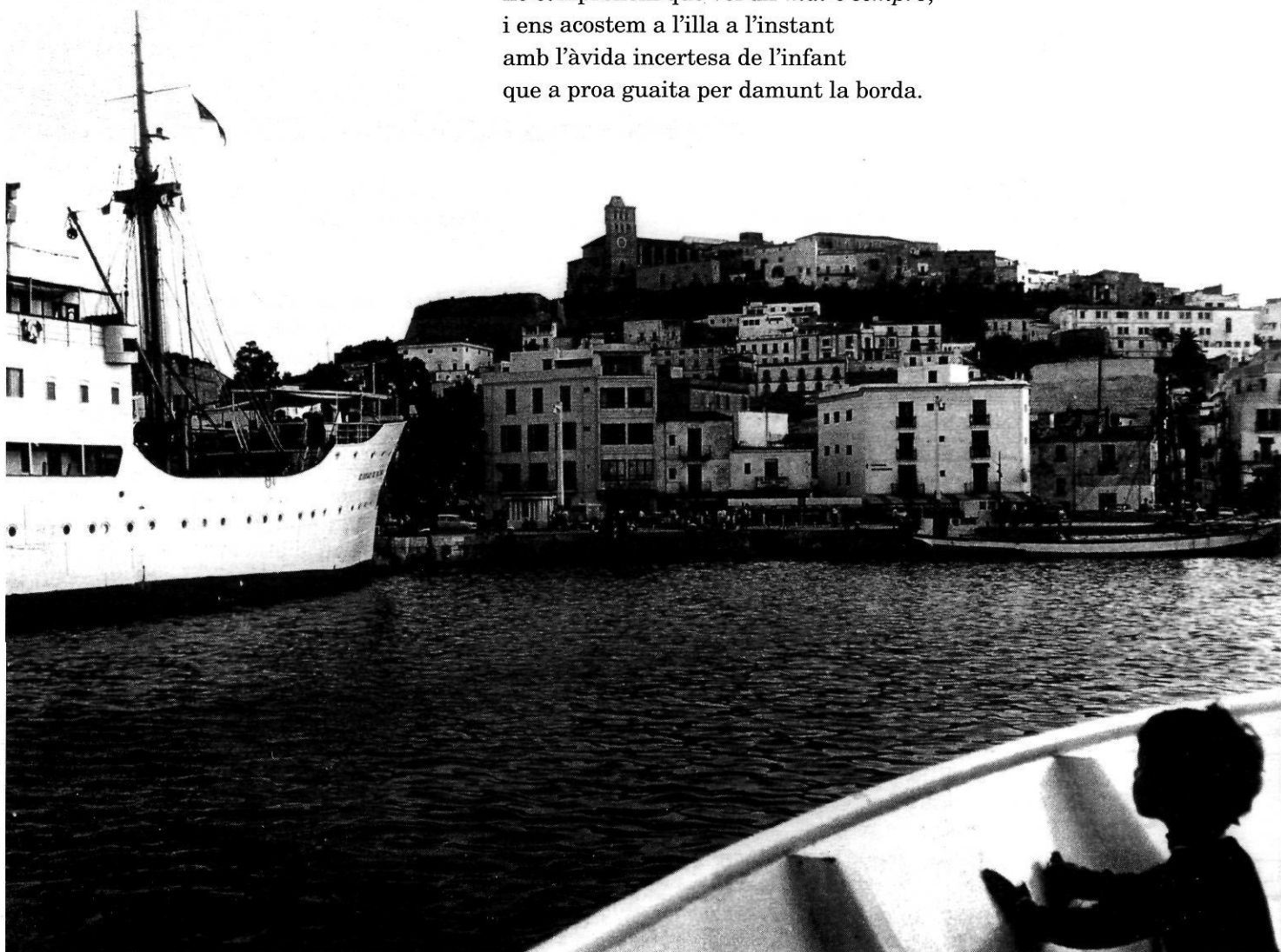
per Isidor Marí

Arribarem.
I al port menut
un mar encara més benigne ens vindrà a rebre.

La vila a penes ha entreobert els ulls
per veure entrar el vaixell acostumat,
i als molls tot just
la calma i la rosada comencen a esvair-se.

Alta i antiga, la ciutat esguarda
les hores i les naus que s'hi encaminen,
abstreta en un record de segles
on dorm la gravetat de les murades.

Ben altrament, nosaltres
no comprenem què vol dir *mai o sempre*,
i ens acostem a l'illa a l'instant
amb l'àvida incertesa de l'infant
que a proa guaita per damunt la borda.

Contra l'assalt dels anys pretesament segura
s'adorm la pedra del vell baluard...
Però amb el vent s'obstinen sol i pluja,
soscaven pacients els fonaments cansats.

Arriba la mudança –cap mur no la detura,
s'empara dels carrers sense lluitar–
com una nit que cau i desdibuixa
qualsevol somni de perennitat.

La taperera en canvi té el secret,
i riu i es gronxa a qualsevol escletxa
de la presumptuosa eternitat:

torna't infant, aboca amb les deixalles
tots els records d'afanys esmicolats.
Només l'instant en què la vida canta
perdura quan el temps ja s'ha acabat.

